

18:50 17:52

על חמס"ע תשפ"ו

לפרשת השבוע

סוכות שבת חול

המאכל

"אסרו חג"

סיפר הרה"ק רצ"ה מזידיטשוב זי"ע, היה אחד לא יוצלח בשם "מאטל", הוא היה בחור מבוגר ובפי כולם נקרא "מאטל נער". יום אחד ב"ה מצא "מאטל נער" את זיווגו, ומאז קראו לו "מאטל חתן", כשהגיע זמן החתונה ראו ש"מאטל חתן" יושב ובוכה לפני חופתו, שאלו אותו למה אתה כל כך בוכה איזה כוונות אתה מכוון עכשיו, ענה "מאטל חתן", שעד עכשיו קראו לי עם שם "מאטל חתן" אבל לאחר החתונה שוב אהיה בחזרה "מאטל נער". ועל זה אנו צריכים לראות שלא נבכה ונחזור לסורנו, אלא שנכניס בתוכינו את אורות הימים הקדושים ונישאר עם השם של היום טוב, וכל הפנימיות וההשפעות ישאירו רושם אצלינו, ולא שאחרי החג אנחנו נשארים עם אותו ה"נער".

הלימוד בגיליון מוקדש.....

מלא את הענה

ניתן להקדיש ללא עלות את הגיליון

אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק רבונה משלי ג, יג

דבר תורה על הפרשה

תשפ"א - תשע"ד 2013-1920

מה אומרים על העלון ?
נשמח לשמוע - 0506255911
elial@eca.gov.il

נשאלת השאלה היאך ניתן לצוות אדם לשמוח? הרי השמחה היא דבר שקשור לרגש הפנימי של האדם, פעמים שטוב לו והוא יכול לשמוח, פעמים שלא טוב לו ואינו יכול לשמוח, שהרי אין הדבר דומה למצוות מעשיות כגון סוכה, תפילין, מזוזה וכדומה, שאינן נתונות לרגש של האדם אלא רק לבצוע מעשי של המצווה? כדי להבין זאת נקדים את דברי הגמרא במכת מכות (דף י' ע"א), אמר רבי יהושע בן לוי, נאמר בתהילים (קכ"ב) "שיר המעלות לדוד שמחתי באומרים לי בית ה' גלך", והלא בית ה' טרם נבנה בימי דוד! ואם כן על מה שמח דוד? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, שמעתי בני אדם שהיו אומרים, מתי ימות זקן זה (דוד המלך) ויבוא שלמה בנו ויבנה בית המקדש ונעלה לרגל, ושמחתי. דהיינו, דוד שומע שמצפים למותו, אמנם מתוך כוונה טובה, לעלות לבית המקדש, אך הוא אינו כותס, אלא שמח, כיון שהוא רואה את הצד החיובי שבדבר שרצונם לעלות להר ה', וכוננתם לשם שמים, לכן אין הוא נפגע מכך, אלא אדרבה שמח ועוד מנציח זאת בפרק תהילים לדורות. וכן ראינו בתהילים (פרק ד'), דוד המלך אומר, "נתתה שמחה בלבי מעת דגנם ותירושם רבו", והסביר רש"י, אני (דוד המלך), איני מקנא באויבי, אף שאני רואה שדגנם ותירושם רבו, אלא אני אף שמח בזה, כי בטוח אני, אם למכעיסיו (של הקדוש ברוך הוא) כך, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה. גם ברגעים בהם דוד המלך שומע שמצפים למותו, או שרואה את אויביו מצליחים ומתעשרים, הוא אינו נכנס לעצבות, אלא נותר שמח, כיון שרואה זאת מזווית חיובית. שהם עושים זאת לשם שמים, או לומד מכך שקל וחומר שגם הוא צפוי לרוב טובה.

מותר לדבר בבית הכנסת
רק עם ה' יתברך

בן בריטה ועלמה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

זיסים אלכס

אליהו שלם בן מזל

שושנה בת ויקטוריה

זוהרה בת רחל

איציק הרוש

רפי גולן

ר' רחמים רובין

ברטה בת מרים

לאה חכמון בת מרים

יעקב אסטרוב בן זהבה

שלמה בן שושנה

אברהם בן שושנה

יִלְדֵי הַשָּׁמַיִם יְלָדִים יְקָרִים!

למה הגיעה הצרעה?

"האתרוג של אבא שלי הכי יפה בעיר", טען בן הרב בתוקף. לעומתו לא נותר בן המלמד חייב: "האתרוג של אבא שלי הכי יפה!"

בנו של רב העיר, רבי פנחס מקוריץ, לא יכל לסבול את "חוצפתו" של בן המלמד ובמשובת-ילדות סטר לו על לחיו. בן המלמד רץ היישר לרב העיר וסיפר לו שבנו הכהן. הרב פייס את בן המלמד בשפה רכה, אך שאלו: "מניין לך שהאתרוג של אביך הוא הכי יפה?" "אם אין הרב מאמין לי", השיב בן המלמד, "אלך להביא את האתרוג והרב יראה בעצמו". רבי פנחס השתומם למראה האתרוג המהודר של המלמד. 'כיצד ייתכן הדבר', תהה הרב בלבן, 'הרי סוחר האתרוגים בורר אתרוג אחר אתרוג ואת היפה ביותר הוא שומר עבורי'. הלך רבי פנחס לסוחר האתרוגים, וניסה להבין פשר דבר. "האמת היא שאינני רואה כלל ועיקר את אתרוגו של המלמד", נענה הסוחר. "יש לי איתו הסכם מיוחד: הוא חוסך מדי יום מספר פרוטות נחושת אותן הוא צורך בשקיק מיוחד, לקראת סוכות הוא מביא לי את שקיק המעות, ותמורתו הוא נוטל אתרוג אחד מתוך הארגז, בלא שיראהו תחילה, ומה שעלה בידו – שלו הוא. אין החלפות ואין החזרות". עתה התעצמה פליאתו של רבי פנחס. וכי המלמד העני כה צדיק הוא שהאתרוג שבחר הוא באקראי – כה מהודר הוא? שלח לקרוא למלמד. ומשהגיע המלמד שאלו כיצד זוכה הוא לאתרוג כה מהודר. המלמד משך בכתפיו: "כתוב בספרים הקדושים שיום ט"ו בשבט מסוגל לאתרוג נאה. ביום זה אני מתפלל להשי"ת שיזמן לי אתרוג מהודר לחג הסוכות". תחושתו של הרב שהמלמד הינו צדיק נסתר התחזקה. כדי לתהות על קנקנו, ביקש ממנו הרב שיבוא לסוכתו בחג לביקור נימוסין. ביושבם יחד בסוכה, כשהרב מדבר בדברי תורה ומנסה לגרום את המלמד לשיחה תורנית ולעמוד על גדלותו, נקטעה שיחתם בימוזם עז. זבוב עז-פנים חדר לסוכה וריחף ליד אוזנם. אם רצה הרב לדעת מיהו המלמד, פלט המלמד משפט שהסגירו: "הכיצד זה יש רשות לבריות טמאות – כזבובים – להיכנס לסוכה הקדושה של הרב?!..." הרב תמה: "וכי אצל מר אין זבובים בסוכה?! ארשת שביעות רצון נפרשה על פני המלמד: "בוודאי. בסוכה הקדושה אין רשות לבעלי חיים להיכנס". הרב היה בטוח שלפניו צדיק נסתר, וביקש מהמלמד רשות לבוא ולבקר בסוכתו למחרת. ביום המחרת ישבו הרב והמלמד בסוכת המלמד, שוב שוחחו בדברי תורה והרב בוחן את אוויר הסוכה. ושוב זמוזם עז... הפעם הייתה זו צרעה שנכנסה לחלל הסוכה. למראה מבטי התמיהה של הרב, הגיב המלמד: "הצרעה לא באה חלילה בגללי. אלא שבשמים ראו בצערו של הרב ובחלישות דעתו על כך שאצלו יש זבובים בסוכה ואצלי אין, החליטו לשלוח את הצרעה להפיץ את דעתו של הרב..." ראה כך הרב, והחליט שאחרי חג הסוכות יקבע חברותא בלימוד עם המלמד – הצדיק הנסתר, ויזכה לשאוב מעט מבארו הרוחני. מה גדול היה צערו של רבי פנחס להיווכח, שיום לאחר החג נעלם המלמד כאילו בלעה אותו האדמה. לא חפץ היה בפרסום, ומשנכח שהרב עלה על סודו, ארז את מטלטליו ועקר מן העיר.

הסוכה ממחישה שהעולם הזה הוא ארעי, העולם הזה הוא אמצעי. צא מדירת קבע, תשב בדירת ארעי וראה את הכוכבים דרך הסכך. באופן כזה קל לך יותר להרגיש את המציאות של השם. ואתה מחפש איפה נמצא הקב"ה, ואומר שם אני רוצה להימצא. אתה עושה את העולם הזה ארעי, אין לשום דבר חשיבות. כל החשיבות שיש לאיזה דבר זה במה שאני יכול לעבוד איתו את השם, זה מביא לאחדות. סוכה זה ענין של אחדות בעם ישראל וכל שכן ארבעת המינים. שחכמים דרשו, שהלולב צדיק כתמר יפרח, אלו צדיקים שיש בהם תורה, טעם טוב, ואין בהם מעשים טובים, אין בהם ריח. האתרוג זה הצדיקים הגדולים שיש בהם גם תורה, טעם טוב, וגם מעשים טובים, גם ריח טוב. וההדסים שיש בהם ריח טוב, אלו אנשים שיש להם הרבה מעשים טובים אבל אין בהם הרבה תורה. והערבה, זה עמא דארעא, המון עם, לא טעם ולא ריח. בכל אופן, אם אדם ייקח את ארבעת המינים בלי ערבה, ספק גדול אם הוא יכול לברך. כדי לברך על עם ישראל, צריך לחבר את כל המינים. לחבר אותם ביחד, זה מראה על האחדות שיש בעם ישראל.

הג"ר א – נפטר בשנת תקנ"ח הגה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה זלמן מווילנא. בעל 'חידושי הגר"א' ו'קול אליהו'. שאלו לגאון מווילנא, אם שומעים רעמים באמצע הלמוד האם מתר להפסיק כדי לברך ברכה, נענה ואמר: איזה למוד הוא אם יכולים לשמע באמצע רעמים. אמר פעם לאחד שרצה להתענות משבת לשבת, שלא יעשה כן כי אם יתענה לא יאכל סעודת מלווה מלכה, וסעודת מלווה מלכה עדיפה מלהתענות משבת לשבת.

"כל אדם המענג את השבת, יינתנו לו כל משאלות ליבו".

מבט על מנהיג

יום המיוחד יום החיתום "הושענא רבה" שמסיים את חג הסוכות - מעלת ההקפות עם הלולב - שמחת תורה שמחת ה' ושמחת ישראל בתורה ובהקב"ה

אם אדם אין לו לולב ורוצה להקיף את התיבה אז יש מי שאומר תקיף. כתוב בשו"ע אם אדם אין, נוהגים להקיף אף מי שאין לו לולב וי"א שמי שאין לו לולב אינו מקיף וכן נוהגים. אז יש מחלוקת האם מותר להקיף את התיבה גם אדם שאין לו לולב או נגיד לא. נכון שבבית המקדש היו מקיפים רק מי שיש לו לולב ואם אנחנו עושים זכר לביהמ"ק אז רק מי שיש לו לולב.

אבל אם תומר זה לא זכר הנה יש הוכחה שלא רק כוהנים עושים אלא כל אחד ואחד עושה אז לכאורה גם מי שאין לו לולב יכול להקיף. לפי דעת חכמי הקבלה מי שאין לו לולב לא מקיף. כמו שדיברנו על נרות בליל יו"ט, יש נרות בליל שבת והברכה היא רגילה להדליק נר של שבת. אבל צריך להדליק את הנר במקום שאוכלים זה מעליותא זה חשיבות. אם אי אפשר אז אי אפשר, אבל לכתחילה צריך במקום שאוכלים אז אם יכול להדליק נרות שבת בסוכה הנה מה טוב, ביו"ט אם רואה שיש בעיה עם הנרות, נשפכו או נפלו יוציא אותם, מותר לו. או ייקח אותם לחדר אחר, מותר לו לטלטל ביום טוב אבל בשבת אדם פוחד שמא ילד אחד יפיל את זה, יש לו חששות, הכי טוב ליצור מצב שהנרות שהדליקו אותם בסוכה לכבוד שבת קודש יהיו במקומות כאלה שלא יהיה פחד שיפילו אותם. ואם אי אפשר הסוכה קטנה או שיש ילדים קטנים או כל סיבה שהיא אם הסוכה נמצאת בגזחטרה למשל ומהסוכה רואים את החדר אז תדליק האישה בחדר הקרוב ביותר לסוכה וכשיעמדו בקידוש יסתכלו בחדר שהדליקה שהוא קרוב לסוכה.

מעשה שהיה

'שתשתתף חלב עיזים': פסק הרופא לאיש שביקש מזור למחלת אשתו. תשובתו של הרופא השאירה את חכמי חלם מגרדים בראשם, מהיכן ימצאו חלב עיזים, ובכל מרחביה של חלם אין אפילו תיש. 'יצא בעלה אל הכפר רים ויקנה עז' פסק הרופא שוב. קיבל האיש את גזר דינו של הרופא, הניח את אשתו תחת הגחמה ויצא לדרך, הלך וצעד בשמש הקופחת עד שהתעייף. נכנס לפונדק דרכים, שנה משהו, אכל משהו, סיפר לבעל הפונדק על האישה החולה ועל העז החולבת שמבקש לקנות. הפונדקאי שראה אורח מ'חכמי חלם', החליט לחמוד לו לצון, 'תיכנס גם בדרכך חזרה, נפנק אותך, אחי, וגם את העז'. המשיך האיש בדרכו, נכנס לאחד הכפרים שילם ממיטב כספו וקנה עז חולבת. חזר ועצר בפונדק, קשר את העז אל העץ, שנה מה ששנה, אכל מה שאכל, ובינתיים שחרר הפונדקאי את העז ותחתיה קשר תיש. האיש שלא ידע להבחין בין עז לתיש, לקח את התיש ויצא לביתו מאושר, עשה את שליחותו, ולאשתו יוכל לתת חלב עיזים. בבית, ביקש לחלוב את העז, וצחוק מתגלגל נשמע בבית: 'לא יוצלח שכמותך! תיש הבאת, הרי אינם נותנים חלב, לידיעתך!' אבל וחפוי ראש יצא האיש לדרך בשנית גורר את התיש אחריו. ושוב, חניה קצרה בפונדק, ועל כוס משקה סיפר לפונדקאי את קורותיו, איך רימו אותו אנשי הכפר, איך ניצלו את תמימותו ומכרו לו תיש במחיר של עז. הפונדקאי הבלע חיוך מתחת לשפמו ורץ להחליף את התיש בעז. הגיע האיש לכפר וחולל מהומה, צעק ואיים ודרש פיצוי, 'נתתם לי תיש ולא עז, וחלב אין!'. אל מול עיניו הנדהמות ניגש הכפרי אל העז ומילא דלי שלם של חלב טרי. 'על מה אתה מתלונן, בהלם לא יודעים לחלוב. הרי זו עז!' חזר לאחוריו, נכלם. חניה קצרה בפונדק על אם הדרך, והביתה עם התיש שהוחלף בשנית. בבית חיכתה לו קבלת פנים צוננת, חכמי העיר התעקשו, יודעים הם לחלוב היטב, ומה שבידו לא עז חולבת היא, אלא תיש! והוא בשלו: 'הייתי בכפר, ראיתי שחלבו את העז, הרי זו עז ולא תיש!' בחוסר רצון מופגן גרר את רגליו בשלישית, הפעם הייתה ההחלטה נחושה בידו, הוא לא ייתן להם לתעתע בו. נחוש בדעתו צעד לכפר, חוץ מחניה קצרה בפונדק, לא סטה מדרכו. ובכפר חזר לחילה: 'שוב עבדתם עלי, הרי זה תיש ולא עז!' הכפרי ניגש שוב ולמול עיניו המשתאות מילא את הדלי חלב. תחתמו לי שזו עז! ביקש האיש, 'כך לא אהפוך לחוכא ואיטלולא!'. לעגו לו וצחקו בפניו, סלסלו בכתב שעז היא זו, עז בת עז, וחתמו כולם בצחוק מתגלגל. הפעם הוא היה רגוע. יש לו מסמך. עצר לשעה קלה בפונדק ויצא חזרה הביתה כשבידו המסמך ומאחוריו צועד התיש. לא קשה לתאר את הצעקות שעלו מביתו של האיש. חלם כולה התאספה סביב הבית, כמה גברתנים משכיני שלום העזו לחדור פנימה, 'עז, עז חולבת קניתי!' קרא לעברם החלמאי. 'תיש! תיש עם זקן קניתי! לא עז ולא חלב!!!' איימו להכותו. הוציא האיש מכיסו את כתב העדות החתום כדן, כי בני הכפר מכרו לו עז! הוציאו המומחים את התיש מהדיר, והוכיחו לכולם שמדובר בתיש. התכנסו חכמי חלם לדיון בן שבעה ימים ושבעה לילות. והגיעו למסקנה כי אין זו לא תיש ולא עז, אלא בריה חדשה ומחודשת. בעל חי ממין חדש: בכפר הייתה עז, ובהגיעה להלם הפכה והייתה לתיש... עומדים אנו בעיצומו של חודש הרחמים, חודש של ימים טובים ונפלאים, ימים מרוממים ומלאים במצוות ובמעשים טובים. אנחנו מתעלים ומתרוממים, ממלאים את נשמתנו ברוחניות ובקדושה, בתחושות נפלאות של אהבת השם. אבל הנה בא יצר הרע וממלא את תפקידו, הוא נאבק ומושך אותנו לכיוונים אחרים, הוא לא רוצה שנשתנה, הוא לא רוצה שנחליף פנים, הוא רוצה שנשאר בחברתו, שנהיה בדיוק כמו שהיינו, חלשים, רפויים, חסרי עמוד שדרה רוחני. אנחנו נאבקים, אבל הוא מנסה בשקט בשקט בלי שנרגיש לקחת את העז ולהחליף אותה בתיש, לקחת את כל מה שרכשנו בימים הנפלאים האלה, וברגע קטן של הסח הדעת, של חוסר שימת לב להפקיע מאתנו הכול, ואנחנו נמצא את עצמנו שוב, בדיוק באותו מקום שבו היינו קודם. התאמצנו להתקדם, השגנו את מה שהשגנו בעמל וברצון טוב, לא ניתן לזה לברוח, לא נפסיד את כל הדברים הטובים שקיבלנו בראש השנה ויום הכיפורים, בשביל רגע אחד של חוסר זהירות.

בני לילה קדיחות

בילינו הלילה אני והיתוש היה מגניב, כל הלילה הוא שר
ואני מחאתי כפיים....

מרוב שאני מגיע הרבה לסופר, המנהל של הסופר חשב
שאני עובד אצלו ונתן לי שי לחג....

ויהי אור - מנהג הצדיקים להישאר בסוכה בשעת הגשמים איתא במס' ע"ז (ג' ע"א) דלעתיד לבוא, יבוא הקב"ה ליתן שכר לישראל על שקיבלו את התורה וקיימו אותה, ואז יבואו אומות העולם ויאמרו שעכשיו הם רוצים לקבל התורה ולקיימה ולקבל עליה שכר, ויאמר להם הקב"ה: מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת. אבל כיון שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, יתן להם מצות סוכה, וכל אחד מהם יעשה סוכה בראש גגו, אך הקב"ה יקדיר להם את השמש שתחמם כמו בתקופת תמוז, וכל אחד מבעט בסוכתו ויוצא, ולכן אינם מקבלים שכר, ויענשו. ובס' מאור החיים לתלמידו של רבינו של האוה"ח הק' הביא בשמו - שהקשה, וז"ל: קשה בזה הענין, ולמה מפני מה שיצא חמה ויצאו נאבדו על כך, הא עשו המצוה כדין ואמרו חז"ל מצטער פטור מן הסוכה, והם היו להם צער ופטורים. ותירץ: דאומות העולם הקב"ה דן אותם במידת הדין, ואילו את ישראל הוא דן אותם במדת הרחמים, ולכך באומות העולם כתיב (תהלים מז, ט) "מלך אלקים על גוים", ובישראל כתיב "ה' מלך ישראל". דאלקים הוא מדת הדין, וה' הוא מדת הרחמים, וא"כ באומות העולם שהקב"ה מתנהג עמהם כמלך בדין, אז חייבים לעשות מצוותיו ולקיים דברו כמו עבד, אפילו בשעת סכנה ובצער, ואיך יצאו מן הסוכה נגד מה שגזר מלכם. אבל אנו נידונים במידת הרחמים, ואמר לנו במדתו הטוב "וחי בהם" ולא שימות בהם, ישתבח שמו, אכיה"ר. עכ"ד. לפי"ז יתכן להסביר מנהג צדיקי קדמאי שלא היו יוצאים מן הסוכה בזמן גשמים, וידועה האריכות בזה, ולהנ"ל י"ל בדרך אפשר, דהם החזיקו עצמם בדרגה כזאת שאינם ראויים למידת הרחמים, ולכך הם חייבים להישאר בסוכה, כיון שלפי מדת הדין אפילו מצטער חייב בסוכה.

הרב עובדיה

יוסף זצוק"ל

מגלים ביחד את פרשת השבוע

פרשת השבוע

הלכה שבועית

אין לך כלי מחזיק ברכה יותר מן השלום

יש להיזהר מאד שלא לפגוע בשום אדם, ובפרט בבני ביתו של כל אדם, קרוביו ובני משפחתו. ואומרים בשם הגאון החזון איש, כי עיקר הצלחת האדם בעולם, היא שיעברו עליו כל שנותיו, ולא יפגע בשום אדם שלא כדין. ויש לדעת, כי אדם שמתנהג בחכמה ותבונה ובנימוס, בדרך כלל זוכה שגם אחרים נוהגים עמו בצורה יפה. כמאמר רבותינו, איזהו מכובד? המכבד את הבריות

ובמסכת דרך ארץ רבה (פרק ו) מובא מעשה, שהלל הזקן הזמין אורח לבית, והיה יושב עם האורח שעה ארוכה, ואשתו של הלל, לא הגישה דבר. רק לאחר זמן הגישה לפניו ארוחת צהרים. לאחר מכן, שאל אותה הלל, מדוע לא הגשת לפני האורח את הסעודה מיד? השיבה לו אשתו, עני אחד דפק בדלת ואמר, "היום אני נושא אשה, ואין לי סעודה בכלל!" מיד נטלתי את כל הסעודה שהכנתי לבני הבית, ונתתי אותה לו. ושוב לשתי ואפיתי עיסה אחרת, ובישילתי קדירה אחרת והנחתי לפניכם! אמר לה הלל: בת, אף אני לא דנתי אותך אלא לכך זכות, שכל המעשים שאת עושה אינם אלא לשם שמים!

מעשה העגל מאחורינו, ובקריאה המיוחדת לכבוד החג, מבקש משה מה' שיסלח לבני ישראל על חטא העגל, ה' סולח. הוא מצווה על משה לקחת שני לוחות אבנים, ולהביא אותם אל ראש ההר. שם, הוא יכתוב על הלוחות את אותם הדברים אשר היו על הלוחות הראשונים. השבת בה אתם חוגגים היא השבת בה חודשה הברית בין ה' לבני ישראל, בה סלח ה' לבני ישראל על חטא העגל, והשבת בה הודיע ה' למשה את שמו. שם, על הר סיני, "מציג" ה' את עצמו בפני משה, ואומר שהוא אל רחום וחנון, אך גם פוקד עוון אבות על בנים. כלומר, מצד אחד מלא רחמים, ומצד שני, לא ממהר לסלוח. בהמשך הפרשה, מזכיר ה' את מצוות חג הפסח, את מצוות הבאת הביכורים בחג הביכורים, ואת העליות לרגל שלוש פעמים בשנה. הפרשה מסתיימת במצוות הקשורות לקורבנות הפסח.

כלל א, סעיף ד' אמרו חז"ל על שלוש עבירות נפרעין מן האדם בעולם הזה ואין לו חלק לעולם הבא..

ואלו הן: עבודה זרה, וגילוי עריות ושפיכות דמים. ולשון הרע כנגד כולם. ופרשו הראשונים, שחז"ל מדברים על אלו שמורגלים בעוון זה של לשון הרע בתמידות, מפני שהדבר נעשה להם כהיתר מרוב הרגל.

לא לקרוא בשעת
תפילה וקריאת התורה

שבת שלום

